



Nemoc jako vítězství mikroorganismů

Nemoci, které prakticky vždy doprovázejí bolesti, strach ze smrti či ztráta některých schopností, patří mezi základní utrpení lidstva po celou jeho existenci. Společně s hladem, duševní trýzní a zraněními představují největší hrozbu, proto se lidé od věků snaží odhalit příčiny nemocí, válečnické i niterné strádání. Vznikaly proto i náboženské filozofie nebo se objevovaly snahy vybudovat trvalý blahobyt, aby soužení jednou provždy zmizelo.

MIKRO VERSUS MAKRO

Odhalit příčiny nemocí však není snadné, proto se jednou pokládaly za trest Boží, jindy za důsledek špatného stravování, chování nebo přítomnosti bažin a špíny v okolí bydliště. Považme si, že současná medicína se o skutečných příčinách nemocí téměř nezmiňuje. Špatnou činnost štítné žlázy vysvětluje třeba nedostatkem jodu nebo autoimunitními procesy, nádory zase změnou genetického kódu či metabolismu buňky. Alergie mají ještě kurióznější výklad – za příčinu se považuje přítomnost pylů, prachů, roztočů a dalších nešvarů na Zemi. Samozřejmě, že vyjmenované příčiny nejsou těmi skutečnými. Pokud se někdo nad tímto jevem zamýšlel, musel nutně dospět k názoru, že současná medicína ovládaná farmaceutickým průmyslem nemá velký zájem na odhalování příčin nemocí, ale pouze zkoumá jevy, které je možné ovlivnit průmyslově vyráběnými léky.

Domnívám se – a moje domněnka není nijak nová – že většina nemocí je výsledkem souboje mikro a makro světa, neboť mikroorganismy se bez parazitování na makroorganismu nedokáží množit, a proto se snaží různými prostředky dostat do lidského těla a setrvat v něm. Jednou z variant tohoto procesu je tvorba mikrobiálních ložisek, která jsou kvůli svému umístění a konstrukci schopná odolávat útokům imunitního systému i léků, a stávají se tak pevnou součástí tkání. Ložiska provozují diverzní činnost a mění pochody v organismu ve svůj prospěch. Oslabení a změny v činnosti různých tkání a orgánů nazýváme nemocí.

LÉČBA JAKO BOJ »KDO S KOHO«

Chceme-li nemoc odstranit, musíme se pustit do souboje s rafinovaností mikroorganismů. Představa, že stačí do těla »nasypat« jed zabíjející mikroby, tedy obvykle antibiotika či chemoterapeutika, však není zcela pravdivá. Mikroorganismy mají řadu obranných prostředků, jak jim odolat. Do ložisek se tyto preparáty prakticky ani nedostanou. Zbývají nám tedy dvě možnosti. Za prvé odstraňovat důsledky činnosti mikroorganismů v ložiscích a jiných formách chronických infekcí v organismu pomocí přírodních nebo chemicky vytvořených látek či chirurgickým odstraněním již poškozených orgánů a tkání. Tuto činnost lidé nazývají léčbou, ale ve skutečnosti jí není; jde pouze o likvidaci důsledků určitého jevu, s nímž jsme se smířili. Nakonec stejně dojde k tomu, že převaha mikro-

organismů je natolik velká, že způsobí dysfunkčnost celé řady orgánů. Tento stav pak nazýváme nemocí stárí, které vyvolává mimo jiné to, že tkáně ztrácejí věkem svou sílu a schopnost regenerace. Jednoduše podle Číňanů vyjádřeno, klesá množství čchi a tím i umění organismu bránit se důsledkům diverzní činnosti mikroorganismů.

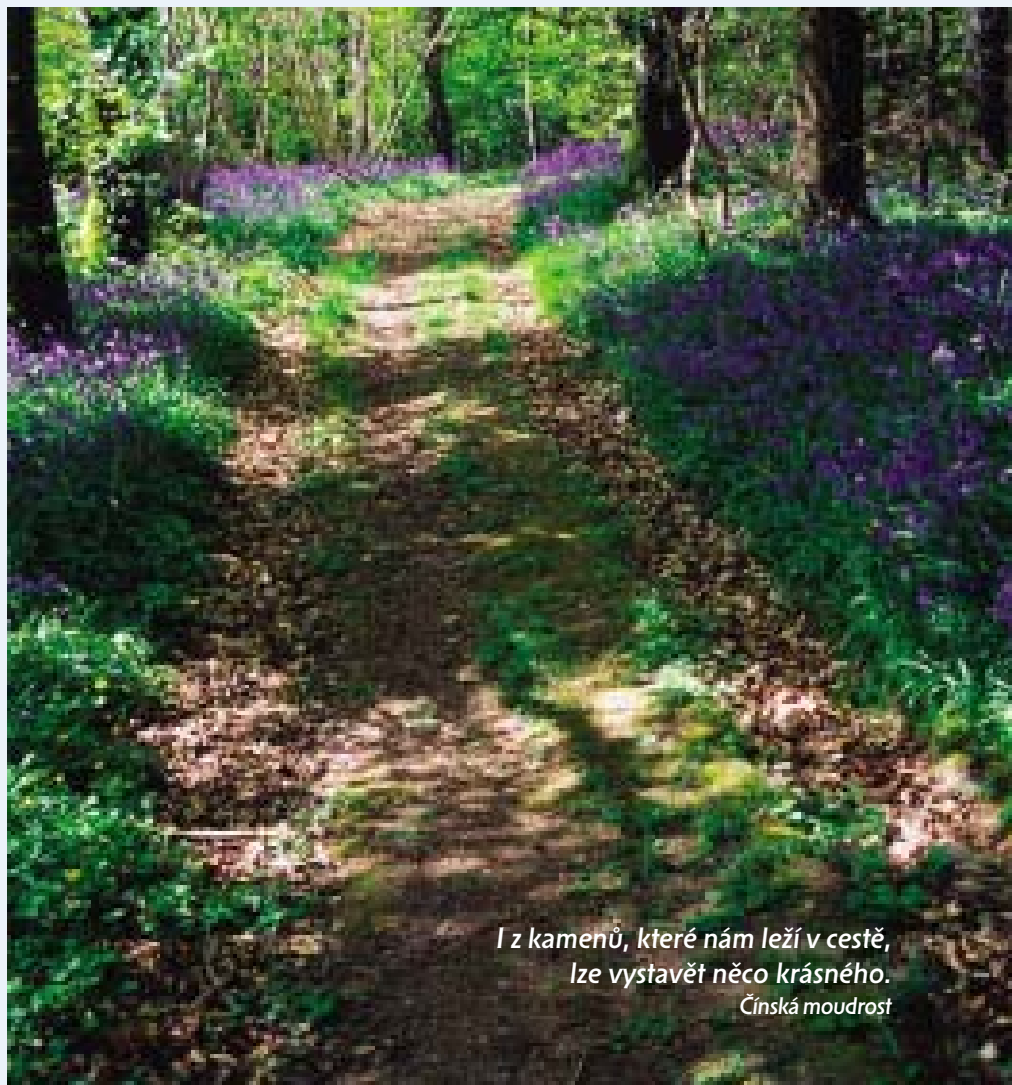
Anebo – ve druhém případě – se můžeme snažit odstranit skutečnou příčinu nemocí, a tou je přítomnost mikroorganismů. V tomto okamžiku však nastává dosti komplikovaný proces, protože jde vlastně o souboj schopností člověka a mikroorganismů. Takový léčebný proces nemůžeme nazývat jinak než bojem, protože je při něm nutné využívat prostředků, které se vždy používaly právě v boji. Mám na mysli různé druhy strategií a taktik, úskoků, fint a lstí, neobvyklé nástroje i odvahu aktérů boje.

CHOROBA SE VYPLÁCÍ

Lidé jsou zvyklí na to, že po podání určitého prostředku se projeví změna. Pokud nenastane, tvrdí, že léčba je neúčinná a lékař či lék je špatný. Nechápu, že každý útok nebo obrana nemusí nutně vést k okamžitému vítězství, jen »vojevůdce« musí hledat další prostředky a taktiku, aby zvítězil. Takový proces trvá obvykle delší dobu, jestliže nejsem natolik moudrý a vzdělaný, abych byl schopen nepřátelské bojovky likvidovat hned na počátku jejich vzniku.

Lidstvo však ještě nedospělo k takovému zloumu, není natolik moudré, aby začalo zasahovat do svého »zdraví« již od narození, přesněji řečeno zplodění. Holedbá se sice prevencí, kterou demonstruje očkováním (některé infekční choroby tímto způsobem skutečně zvládá), ale celá škála problémů zvaných civilizační choroby – různé alergie a následné komplikace, arterioskleróza, rakovina, nemoci stárí obvykle spojené s nemocemi kloubů, očí a nervového systému – nemá žádná preventivní opatření. Toho využívají kritici zdravotnictví s tím, že tyto zdravotní problémy jsou vlastně žádoucí, protože vytvářejí trh pro výrobce léčiv. Žádný obchodník si přece nenapíše na výkladní skříň: Nekupujte mé zboží, nepotřebujete ho. Správný obchodník se vám snaží dokázat, že bez jeho zboží nemůžete žít. Farmaceutickým firmám se to dokazuje snadno.

Kdybychom začali – a věřím, že jednou toho lidstvo bude schopno – likvidovat infekční ložiska hned od počátku života, stal by se boj poměrně snadný. Čím déle ložisko existuje, čím



*I z kamenů, které nám leží v cestě,
lze vystavět něco krásného.*

Čínská moudrost

více tkání ztrácí svou schopnost bránit se, tím je pomoc složitější. Infekční ložisko nejen produkuje skutečné toxiny – jedy narušující imunitní a nervový systém i samotnou funkčnost tkáně – ale vytváří i rušivé pole ve smyslu energo-informačním. Mění tedy celou koncepci člověka.

PRÁNÁJÁMA, PLÍCE A STŘEVO

Tato kapitola je historicky dosti zajímavá, protože s tímto jevem pracovali zdravotnické systémy dávné minulosti, především v oblasti Dálného východu. Samozřejmě i v dalších zemích se lidé energo-informační pole narušené existencí ložisek snažili upravit zaříkáváním, léčebnými i náboženskými rituály či sugescí. Asiáté ale vytvořili smysluplnější systémy.

Jako příklad poslouží pránájámická jógová cvičení. Jedná se o dechová cvičení, při nichž se pracuje s pránou, tedy kosmickou silou oživující organismus. Zásadním a důležitým orgánem v této hře jsou plíce. Podle staročínské medicíny k nim jako dceřiný orgán náleží střevo. V něm dochází k mnoha procesům, stručně řečeno od imunitních přes trávicí až po vstřebávací. Osu plíce – střevo tedy můžeme pokládat za naprosto základní orgánovou dvojici a Číňané také uváděli, že celý proces vstřebávání a distribuce čchi začíná právě ve spojení dechu a trávicích pochodů.

Trochu mylně se k plicím přiřazuje pouze tlusté střevo. Vliv plic však začíná již v tenkém střevě v lačníku a pokračuje přes kyčelník (ileum) až do tlustého střeva. Srdce se omezuje na dvanácterník (duodenum). Po celé délce tenkého i tlustého střeva dochází k popsaným procesům, proto plíce a střevo bývají prvním terčem vzniku ložisek. Však se také u malých dětí jako první setkáváme s ložisky v plicích, která pak často pokračují ve střevech. První zdravotní problémy se rovněž týkají plic a většina dětských nemocí dýchacích cest. Rovněž alergie zasahují především dýchací cesty a zažívací trubici. První strava, tedy mléko, uvolňuje hlen zahlcující opět dýchací cesty a tím vytváří podmínky pro vznik ložisek.

Ve střevě mají poruchy ještě širší rámeček. V tenkém střevě, kde se vstřebávají vitaminy, minerály a ochranné látky (antioxidanty atd.), dochází k poruše funkce, čímž celý organismus chronicky, a o to nebezpečněji trpí. Ke konci tenkého střeva a v tlustém střevě, kde dochází ke vstřebávání živin, jsou důsledky ložisek stejně tak závažné, ale díky tomu, že se lidstvo v posledních letech systematicky přejídá, poruchy tohoto procesu nejsou v našich zemích natolik nebezpečné, a paradoxně nám zcela prospívá, že se všechny živiny nevstřebávají.

Pránájámická cvičení, která vznikla před tisíciletími, rozvíjejí plíce, provzdušňují plicní sklípky a realizují i různé vibrace. Ovlivňují tak vznik infekčních ložisek v plicích. Pránájáma však zdůrazňuje ještě jednu důležitou okolnost. Okřídlená věta „Kde je mysl, tam je prána“ vlastně vyjadřuje, že dýchání bez koncentrované mysli nemá smysl. Pránájámická cvičení doporučují, aby dech vycházel především z břišní dutiny, prvním bodem je tzv. břišní dech. Ten nejen fyzikálně hýbe s dutinou, ale účast mysli, tedy koncentrace na břišní orgány, zejména střevo jako nejmohutnější z nich, může znamenat zesílení obranných pochodů v tomto orgánu.

Samotný organismus je za určitých okolností schopen likvidovat infekční ložiska. Ony pochody můžeme aktivovat myslí, ale její vycvičení k tomuto účelu je dlouhodobé, takže jen málokdo k tomu najde trpělivost a odvalu. Pránájáma tedy ovlivňuje nejen pronikání kyslíku do organismu, ale působí i na existenci ložisek v plicích a ve střevním traktu. Tímto způsobem ovlivňuje naše vnímání světa, protože dvojice plíce – střevo stojí za mnoha depresiemi. Pránájáma rovněž ovlivňuje vstřebávání živin, vitamínů, minerálů a ochranných látek tím, že odstraňuje infekční ložiska z tenkého i tlustého střeva. Dává nám také pocítit důležitost naší mysli, tedy psychického soustředění. Pránájámická cvičení proto mohlo v historii silně ovlivnit vnímání světa i část utrpení přicházející s nemocemi.

Na tomto příkladu jsem chtěl ukázat, že lidé již v minulosti chápali příčinu nemocí a v taktice jejich odstraňování byli daleko méně zmanipulovaní než my, kteří se domníváme, že na všechno stačí několik tablet léku.

Tyto úvahy se týkají jen části taktiky a činností, které mohou vést k optimalizaci energo-informačního pole narušeného přítomností ložisek, či přímo k jejich odstranění. Lze totiž použít daleko více různých přírodních prostředků. Podíváme-li se na to s vírou ve spravedlnost na tomto světě, můžeme se oprávněně domnívat, že pokud příroda dala mikroorganismům do ruky mocnou zbraň, jak se dostat do našeho těla a přežít v něm, tak i lidem musela dát zbraň natolik účinnou, aby síly byly vyrovnané. Hledáním v přírodě, v přirozených procesech, ji můžeme zcela jistě najít.

MUDr. Josef JONÁŠ

Autor publikace *Praktická detoxikace podle MUDr. Josefa Jonáše*